

[Nathalie Lind.]

dig, vi søsætter en ordening, der snubler i starten, og jeg kan ikke lade være at stille det spørgsmål, om den prioritering, ministeren har foretaget inden for de bevillinger, han råder over, har været helt velovervejet.

Min endelige stilling til de enkelte punkter i lovforslaget vil være afhængig af de garantier, ministeren kan give os for, at det inden for en rimelig tid vil være muligt at udbygge ordningen sådan, at denne forsøgsordning kan blive en virkelig endelig og holdbar ordening.

Jørgen Junior (FP):

„Er forbrydelse værre end en ulykke“ hed overskriften på en kronik i Berlingske Tidende fra den 2. januar i år. Heri anfægtes rimeligheden i en del af det fremsatte forslag, samtidig med at det hilses velkommen, at der med forslaget dog røres ved en interessant nytænkning, nemlig at der nu måske vil blive tænkt på ofrene i højere grad end på forbryderne.

Det, der medfører, at flertallet inden for fremskridtspartiet ser med en vis skepsis på lovforslaget, er især, at vi anser opdelingen mellem den person, der er offer for en forbrydelse, og den, der er offer for et uheld, for uheldig. Vi frygter yderligere en betydelig administrationsforøgelse og er ikke overbevist om, at de ret små omkostninger, der angives i forslaget, virkelig kan holde.

Desuden må vi konstatere, at hvad angår såvel ofrene som de institutionsanbragte lovbrudere, er der tale om en forfladigelse af ansvarsbevidstheden. Det straffes, hvis alle lovforslagets tanker går igennem, at folk har vist en ansvarsbevidsthed og har tegnet en forsikring. Det er noget, vi ikke ser på med særlig stor sympati.

Jeg skal dog på trods af de måske lidt negative bemærkninger sige, at vi med interesse vil høre på de argumenter, der vil fremkomme under udvalgsarbejdet, og at vi skal klargøre vor endelige stilling hver for sig i vor gruppe ved afstemningen under tredje behandling.

Gudme (RV):

Der har været en god udviklingslinje i denne sag. I sommeren 1973 blev der her i tinget på initiativ af de tre daværende oppositionspartier og med fru Nathalie Lind som

ordfører taget initiativ til, at man skulle gå videre med et lovgivningsarbejde af denne karakter. I januar 1974 fik vi nedsat et udvalg; i 1975 får vi betænkningen, og nu her i 1976 foreligger der fra den socialdemokratiske justitsminister et forslag på grundlag af betænkningen.

Så vidt er alt godt. Spørgsmålet er så, om den tilfredshed, som vi har, med, at man fremmer tankegangen bag initiativet fra 1973, også kan overføres til de enkelte bestemmelser, sådan som lovforslaget i dag ligger for os. Og dér er det måske nok så som så med begejstringen. Jeg erkender, at man følger den tanke, der har været i betænkningen, som man fik i 1975, men spørgsmålet er, om den var vidtgående nok. Jeg sætter i hvert fald spørgsmålstegn ved, om man i tilstrækkelig grad tilgodeser det formål, den hensigt, som vi havde, da vi tog initiativet i 1973, med de to grupper for erstatningsdækning, som indeholdes i lovforslagets kapitel 1 om personskade for de volds ofre og andre forbrydelsesofre, der ikke kan få erstatning på anden måde, og kapitel 2 om tingsskaden for de ofre, som udsættes for handlinger begået af folk, der er anbragt på statens eller andres institutioner. Jeg tror, at der inden for de to kapitler kunne være tale om, at vi skulle supplere op, at vi skulle gøre de tilfælde, hvor erstatning ydes, mere brede og tage mere med, som i dag ligger ude i kanten af det, man for øjeblikket har villet stille forslag om. Jeg tror endvidere, at der kunne være grund til at drøfte, om ikke vi yderligere skulle inddrage nogle kategorier.

Det andet, som der er grund til at sætte et spørgsmålstegn ved, er, om det er tilfredsstillende, at man — og her er man jo i overensstemmelse med betænkningen — nøjes med alene at lade det være en billighedserstatning, som et nævn yder. Jeg er fristet af den tanke, at i det øjeblik vi først har fastsat reglerne om de tilfælde, hvor erstatning skal ydes, så bør den skadelidte, den, der har været udsat for volden eller været udsat for overfald af den ene eller den anden art, også have et egentligt retskrav på at få erstatning af staten. Derfor skønner jeg, at vi, om ikke i første, så i hvert fald i anden omgang, må gå videre med at få denne lov gjort til en egentlig retsregel gående ud på, at den, der i de tilfælde, som vi